

Ara veig al meu germà...

Un relat de: [Smaug](#)

Des d'aquí el veig a ell, a un germà petit davant d'una pantalla que l'ilumina el rostre, una pantalla que és el seu rèflex. Tant mateix la mira, que es queda embadalit davant d'aquesta lluentor que, poc a poc, deixa de ser conscient de que no li aorta res.

És un felicitat efímera, però tot i així, el nen acaba sentint dependència d'aquella màquina.

Madurar és el procés de canvi dels joves pel qual ells s'adonen de que no estan sols al món, i deixen de pensar exclusivament en ells, obren els ulls i descobreixen un món ple de coses fora de la seva zona de confort.

Aquesta pantalla que se'ls hi posa davant de la cara, els impedeix veure més enllà dels pocs centímetres de distància que deixen de marge entre la màquina i ells...

El que vull dir és que mirin, que visquin, que s'enamorin, perquè, com diu Txarango, "viure no és estar vius...viure és l'intenció d'omplir la vida".

Lo més irònic de tot això, és que aquest Conjunt de lletres* també l'he escrit a través d'una pantalla.